ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Roman

Susanna Tamaro

KİTAPLARDAN KORKAN ÇOCUK

Çeviren: Eren Cendey

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

38. basım

CAN ÇOCUK

Susanna Tamaro

KİTAPLARDAN KORKAN ÇOCUK

Çeviren: Eren Cendey ■ Resimleyen: Mustafa Delioğlu

CAN ÇOCUK

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Nurten Sönmezcan
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitlr
Tasarım Uygulama: Gelengül Erkara

1. Basım: 2000
38. Basım: 5000 adet, Eylül 2015
ISBN 978-975-8440-86-3
Papirofobia, Susanna Tamaro
© Gruppo Mug, 1994
© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2000
Bu eserin Türkçe yayın hakları
Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa
alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası, Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3 No: 3/2
Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Arı Matbaası; Sertifika No: 26699
Adres: Davutpaşa Cad. Eminlaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

BÜYÜLÜ ÇEMBER

TOBIA VE MELEK

TOMBUL YÜREK

Susanna Tamaro

Susanna Tamaro 12.12.1957 günü İtalya'nın Trieste kentinde doğdu. Sinema yönetmenliği eğitimi aldı ve televizyon için doğa belgeselleri çekti. Büyükler için yazdığı *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git* kitabının büyük başarısından sonra o da yüreğinin sesini dinledi ve bir dağ şehrine yerleşti. Şu anda atlar, kuşlar, keçiler, kurbağalar, sincaplar ve elbette kedi ve köpekleriyle birlikte dağdaki çiftliğinde yaşıyor ve yazmaya devam ediyor. Özellikle doğanın korunması ve çocukların temiz, yeşil ve dürüst bir dünyada yaşayabilmelerini de amaçlayarak birçok çocuk kitabı yazdı. Susanna Tamaro aynı zamanda bir karate öğretmeni ve ustası.

O sabah evden çıkarken Leopoldo bir daha geri gelmeyeceğini biliyordu.

Bir önceki gün onun doğum günüydü; sekizinci doğum günü ve gerçekten pek hüzünlü bir gün olmuştu. Armağan olarak, uzun süredir arzu ettiği bir şeyi; bir çift koşu ayakkabısını istemişti. Kentte yaşasa bile koşmaya bayılıyordu. Koşarken havanın yüzüne çarptığını hissediyor, bu onu neşelendiriyordu. Ne yazık ki koşmak için eline pek fırsat geçmiyordu; hatta okuldaki beden eğitimi dersi dışında buna hiç mi hiç ola-

nak bulamıyordu. Aslında o, kırlarda ya da deniz kıyısında koşabilmeyi isterdi. Pek çok sınıf arkadaşı hafta sonları anne babasıyla kırlara gidiyordu, ama o hiç gitmemişti. Annesi de babası da kent dışına çıkmayı sevmiyorlardı. Annesi farelerden ve örümceklerden korkardı, babası da öyle tembeldi ki bütün boş zamanlarını evde kitap okuyarak geçirmeyi yeğliyordu.

Annesinin uzattığı armağan paketinin ağırlığından ve büyüklüğünden içinden hiç de iyi bir şey çıkmayacağını hemen anlamıştı Leopoldo.

Paketin kâğıdını, içinde patlamaya hazır bir bomba varmışçasına yavaş yavaş yırtmış, isteksizce açmıştı. Sonunda bir çift koşu ayakkabısı yerine parlak kaplı iki kitapla burun buruna gelince artık buna hiç dayanamamış, öfkeyle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Annesiyle babasının yüzünde de büyük bir hayal kırıklığı belirmişti.

"Tatlım, demişti annesi, "şimdi ağlama, okuduktan sonra ağlarsın."

Babası ise,

"Baksana," diyordu, "güzel, renkli resimler de var burada."

Leopoldo kitapları öfkeyle yere fırlatmış, sonra da kapıyı vurarak çıkıp kendi odasına kapanmıştı.

Doğduğundan bu yana doğum günlerinde kitap-

tan başka bir armağan almamıştı. Önce yumuşak, bez kitaplar, sonra büyük resimli, az yazılı kitaplar, sonra da çok yazılı az resimli kitaplar gelmişti. Yattığı yerden gözlerini yukarıya kaldırdığında, Leopoldo kitaplarla dolu raflardan başka bir şey göremiyordu. Bu kitaplardan hiçbirini o istememişti.

O gün, akşama doğru annesi kapının arkasından tatlı bir sesle konuşarak, doğum günü pastasının mumlarını söndürmesi için onu kandırmaya uğraşmıştı. Leopoldo ise,

"O mumları siz söndürün!" diye bağırmıştı.

Sonra da başka bir şey duymamak için başını yastığının altına sokmuştu. Pek üzgün ve pek kızgındı doğrusu.

Sekiz yıl birlikte yaşadıktan sonra annesiyle babasının, oğullarının kitaplarla hiç ilgilenmediklerini anlamamış olmaları ona olanaksız görünüyordu. Onlar kitap seviyor olabilirlerdi, tamam ama bu nedenle oğullarının da kitaplara bayılması gerekmiyordu ki! Kara lekelerle dolu beyaz kâğıtlara bakar bakmaz, sanki atlıkarıncaya binmiş gibi başı dönmeye başlıyordu.

Geçen yıl, annesi okuldaki notları çok kötü olduğu için telaşlanmış, onu bir ruh doktoruna bile götürmüştü. Doktor ona pek çok soru sormuş, plastik küplerle oyun oynatmış, sonunda pek ciddi bir tavırla şöyle demişti:

"Kitap korkusu bu. Gene kitaplardan korkan bir hasta çıktı karşıma!"

"Kitap korkusu mu?" diye telaşla yinelemişti annesi.

Bunun üzerine hekim, ona bunun yeni türeyen, çocuklar arasında hızla yayılan bir hastalık türü olduğunu açıklamıştı. İlk hastalar on yıl kadar önce Amerika'da görülmüştü. Sonra sanki gözle görülmeyen bir veba mikrobu gibi tüm uygar ülkeleri sarmıştı.

Doktor, onları kapıdan uğurlarken,

"Hanımefendi, suç televizyonun, video oyunlarının. Çocuğunuzu bunlardan uzak tutun, onu okumaya zorlayın, aklını kullanmasını öğütleyin. Birkaç ay sonra mucizevi sonuçlar alacaksınız."

Leopoldo bu sözlere karşı çıkmak istemişti ama bunu yapabilse bile boşuna olacaktı, çünkü çoktan bir alt kata inmişlerdi, doktor içeri girip gözden kaybolmuştu bile. Bunun üzerine uğradığı hayal kırıklığını annesine belirtmeye karar vermişti.

Otomobile binerlerken, annesine dönmüş ve "Biliyorsun, ben az televizyon seyrediyorum," demişti.

"Doktorun söylediklerini duydun değil mi?" demişti annesi, "Demek ki az bile seyretsen, dokunuyor."

"Ve benim asla bir video oyunum olmadı."

Annesi omuzlarını silkmişti:

"Ben senin okulda neler yaptığını biliyor muyum? Belki de ders çalışacağın yerde, arkadaşlarının oyununa yapışıp kalıyorsundur."

O günden sonra, kitap korkusu hastalığını yenmek için anne ve babası önemli kararlar almaya başlamışlardı. Televizyon, kara bir çöp torbasına sarılmış, bir zincirle sıkı sıkıya bağlanmış, bu da yetmezmiş gibi ucuna bir asma kilit takılmıştı. Her sabah, okula gitmeden önce annesi sınıfta video oyunu oynayıp oynamadığını denetlemek için parmak uçlarına kömür sürüyordu. Sonra sırtındaki okul çantasının ağırlığı altında ezilerek merdivenlerden inerken, arkasından çığlık çığlığa bağırıyordu:

"Geldiğinde ellerin temiz olursa, yandın demektir!"

Önlemler bu kadarla kalsa Leopoldo şu ya da bu biçimde gene canını kurtarabilirdi Zaten video oyunlarına ve televizyona pek meraklı sayılmazdı. Ama gerçek felaket babasının koymuş olduğu "Günlük Miktar" kararıyla ortaya çıktı.

Babası, doktorun koyduğu yeni hastalığın tanısını işitince şöyle dedi:

"Ben senin yaşındayken, ağırlığımın yarısı kadar kitap okumuştum. Şimdi otuz yaşımda olduğuma göre gururla, okumuş olduğum kitapların ağırlığının benim ağırlığımın en az on katı olduğunu söyleyebilirim." Sonra da oğluna ciddi bir yüzle bakarak sözlerini sürdürdü: "Ben yüzlerce kilo kitap okudum, yüzlerce kilo ağırlığında ve yüzlerce metre küp hacminde. Hasta olduğun için okuyamıyorsan, tedavi olman gerekir. Peki hasta bir insan nasıl tedavi olur? İlaçlarını, aksatmadan, düzenli bir biçimde alarak elbette. İşte sen de böyle yapacaksın."

Bu karar üzerine, babası Leopoldo'nun günde yüz gram okumayla işe başlayabileceğini söyledi. İlk hafta yüz gram, ikinci hafta iki yüz gram, üçüncü hafta üç yüz gram kitap okuyacak ve böyle böyle artıracaktı. Bu aşamalara uyulursa, yazdan önce şu andaki kilosuna denk ağırlıkta kitap okumuş olacak ve iyileşecekti.

Ertesi gün "Günlük Miktar'ın işleyip işlemediğini denetlemek için, eski mutfak terazisini kapının yanına

koymuştu. Leopoldo çıkmadan önce bir tabak üzerine okumuş olduğu şeyleri koymak zorundaydı. Tartıya konacak ağırlık yoksa, oyun da yok demekti.

"Günlük Miktar" işi başlayınca, Leopoldo geceleri karabasanlar görmeye başladı. Şampiyona yarışlarındaki adamlar gibi bisiklete bindiğini görüyordu: bisikletinin pedallarını çeviriyor, çeviriyor, yokuşları tırmanıyor, düz yollarda ilerliyordu. Sonra ansızın, tam kazanacak gibi olduğunda önünde dev gibi bir şey beliriyordu. Bu bir canavara benziyordu, tüyleri de uzun dişleri de yoktu, baştan aşağı kitaplardan oluşmuştu. Sarsak sarsak yürüyor, polisiye romanlardan ve ekonomi dizilerinden oluşmuş ellerini havada sallıyordu. Bacaklarının yerinde ansiklopedilerden

oluşmuş kuleler vardı ve her attığı adımda daha korkunç bir görünüm alıyordu. Leopoldo bisikletinin frenlerini sıkıyordu ama frenler tutmuyordu, bu nedenle ayaklarını yere dayıyordu, ama bunda da çok geç kalmış oluyordu. Sonunda canavar tam yanında, tam üstünde beliriyor, başından aşağı devrilecek gibi duruyordu. Ana Britannica ansiklopedisinin ciltlerinin altında ezilecekken Leopoldo bağırarak gözlerini açıyor, ter içinde uyanıyordu.

Bu düşleri gördükten sonra Leopoldo tüm sabah boyunca kendini pek yorgun, pek bitkin hissediyordu.

Okulda hemencecik uykusu geliyor, hatta bazen de uyuyakalıyordu. Bu da yetmezmiş gibi her şeye kolaycacık ağlıyordu.

Doğum gününden birkaç gün önce annesi onun giderek kötülediğini görerek, kocasına bu tedavi yöntemini yarıda kesmeyi önermişti.

Bunun üzerine babası,

"Sevgilim," demişti annesine, "bu tedavide hastalığın üstüne gidilir, başlangıçta hastanın kötüleşmesi doğaldır."

O gün öğleden sonra annesiyle babası ona bir armağan almak üzere sokağa çıkmışlar, spor malzemeleri satan bir dükkâna gidecekleri yerde gene bir kitapçıya girmişlerdi.

Leopoldo, bütün bunları doğum gününde başını

soktuğu yastığın altında anımsıyordu. Ve bunlar aklına geldikçe de kendini bir düdüklü tencere gibi hissediyor ve bir hafta daha "Günlük Miktar" uygulanması durumunda patlayacağını hissediyordu.

Bir karar almalıydı, bir şeyler yapmalıydı, ama ne?

Annesi onu akşam yemeğine çağırdığında Leopoldo düşünmüş taşınmış, ne yapacağına karar vermişti.

Annesiyle babasına okumanın neden böylesine önemli olduğunu soracaktı.

Son aylarda düşünmüş düşünmüş, ama ona oku-

manın neden gerekli olduğunu ona bir kez bile açıkladıklarını anımsayamamıştı. Annesi tabağına hafif yanmış böreklerini koyarken, Leopoldo derin bir soluk aldı ve sonra bir çırpıda şöyle dedi:

"İyi ama kitap okumak neden gereklidir?"

Bu soruyu bir anlık bir sessizlik izledi. Babası bir böreği dişledi ama içi çok sıcak olduğundan lokmasını tabağına fırlattı.

Annesi yerine geçip otururken,

"Ne biçim bir soru soruyorsun böyle?" dedi.

Leopoldo,

"Neden kitap okumak gerekir?" diye sorusunu yineledi.

"Çünkü," dedi böreğini üfleyen babası, "okuyan insan, her şeyi bilir. Her şeyi bilen insan, her şeye egemen olur."

"Çünkü okumak önemlidir," diye ekledi annesi de.

Leopoldo çatalıyla böreklerinden birine dokundu.

"Vali de önemli ama sanki herkes Vali mi oluyor?"

"Okumak kazandırır," dedi annesi. "İnsan okumazsa, boş bir kafayla dolaşır, bu da hiç hoş bir şey değildir."

Bu arada böreğinden bir lokma yutmayı başarmış olan babası da konuya yeni bir bakış açısı getirerek,

"Okumak bizi geliştirir," diye ekledi. "Kitaplar olmazsa insan mutlu olamaz."

Minik Leopoldo, bütün bunları hiçbir yanıt vermeden dinledi, karşı da çıkmadı. Sonra yemeğini bitirince, ağzını peçetesine sildi, sofradan kalktı, teşekkür ederek odasına döndü. Işığı söndürdü, ama uyuyacağı yerde uyurmuş gibi yaptı.

Annesiyle babasının ona verdiği yanıtlardan hiçbiri ona inanılır ve gerçek gibi gelmemişti.

Bir keresinde okuldaki sıra arkadaşının evine öğle yemeğine konuk olmuştu. O çocuğun annesiyle babasının bir pastaneleri vardı. Leopoldo o evde telefon rehberinin dışında tek bir parça kâğıt görmemişti. Ama o evde harika yemekler yemişti, kendi evinde hiç olmadığı kadar eğlenmişti. O arkadaşının anne babası hiç kitap okumamış olsalar bile gerçekten pek neşeli bir aileydiler. Peki, buna ne demeliydi? Kitaplar mutlu etmeye yaramıyorsa, başka neye yarıyorlardı?

Leopoldo güneş doğarken okul çantasına kazağını, pijamasını koydu; çantanın yan gözlerine de ikindi kahvaltısında yediği topkeklerden sokuşturdu.

Evden kaçmaya karar vermişti.

Hiçbir şey, ama hiçbir şey, onun düşüncesini değiştiremezdi.

Her sabahki gibi anne ve babasına, "Hoşça kal," dedi, pencereden bakan annesine bahçeden el salladı,

sonra adımlarını her günkü gibi atmaya çalışarak okula gitmek için gittiği yolda yürümeye başladı. Ama biraz sonra sağa döneceğine dümdüz gitti. Kapıları açık duran bir otobüs görene dek yürümeyi sürdürdü. Arkasına bakmadan otobüse atladı, büyüklerin bacaklarının arasına gizlenerek evden, okuldan, onu bunca üzen dünyadan uzaklaştı.

Gerçekte Leopoldo evden kaçan tüm çocuklar gibi nereye gideceğini hiç mi hiç bilmiyordu. Bu nedenle otobüsün gittiği yere kadar gitti, son durakta öteki yolcularla birlikte indi.

Çevresine bakındı. Hiç tanımadığı büyük bir alana gelmişti. Bir yanda büyük bir mağaza, öteki yanda da bir parkın girişi vardı. Leopoldo hemen büyük mağazaya daldı, yürüyen merdivenlerle spor malzemelerinin satıldığı kata çıktı. Orada parlak bir rafın üstünde her renk ve her biçimde koşu ayakkabıları diziliydi. Onları seyrederken yüreği güm güm atıyordu. Ah, şu ayakkabılara sahip olmayı ne çok istiyordu! Onların bir çiftini ayaklarında görebilmek için neler vermezdi.

Hepsinin en güzeli gibi görünen bir çift ayakkabıya elini uzatmak üzereydi ki, arkasından bir sesin,

"Bir şey mi istemiştin küçük?" diye sorduğunu işitti.

Leopoldo döndü baktı: bu her şeye burnunu sokan türden bir satıcı kadındı.

"Annen nerede?" diye sordu hemen.

Leopoldo yanaklarının kızardığını hissetti. Yalan söyleyerek,

"Annem, öteki bölümde," dedi.

Satıcı kadının başka bir şey söylemesine fırsat vermeden yürüyen merdivenlerden hızla indi, büyük mağazadan çıktı.

Park çok daha iyidir diye düşündü; orada pek çok çocuk vardır, kimsenin de dikkatini çekmem. İşte bu düşüncelerle koca koca adımlarla yürüyerek parka girdi.

Bir süre çimenlerin arasındaki yollarda yürüdü. Salıncakların olduğu bölümü bulunca, durup oynamaya başladı. Kaydıraktan kaydı, salıncaklarda sallandı. Oynuyordu ama hiç de eğlenmiyordu. İçinde sanki minik kara bir bulut vardı, bu bulut her şeyi gölgeliyordu. Belki de bunun nedeni açlıktır, diye düşündü. Salıncaktan inip, topkekini yiyebileceği bir yer arandı. Parkı baştan aşağı iki kez dolaştı ama tek bir bank bile boş değildi.

Sonunda gözüne, çok yaşlı, bastonlu, kara gözlüklü bir adamcağızın tek başına oturduğu bir bank ilişti. Adamın kör olduğunu düşündü, hiç zaman yitirmeden yanına oturdu, çantasını açtı, kekini çıkarttı.

Kekin kâğıdı hışırdayınca, yaşlı adam önce şöyle bir silkindi, sonra başını kaldırıp sordu:

"Sen kimsin?"

Leopoldo kekini ağzına bile götüremeden öylece donakaldı.

Kaçsam mı kaçmasam mı diye bir an düşündükten sonra, adamı yanıtlamaya karar verdi.

"Ben Leopoldo'yum."

"Bir çocuksun."

"Evet, dedi Leopoldo, ağzı kekle dolu olarak.

"Bu saatte neden okulda değilsin?"

Leopoldo, Pinokyo gibi burnunun uzadığını hissetti.

"Öğretmenimiz hastaydı," dedi.

Ama bu söylediğini kendi bile pek inandırıcı bulmadı.

Yaşlı adam bir süre sessiz sessiz oturdu, sonra,

"Biliyor musun?" dedi, "Sabahları parkta bir çocuk görünce aklıma hep onun evden kaçmış olduğu gelir."

Leopoldo, "İyi ki adam kör," diye düşündü, "yüzümün böyle kıpkırmızı olduğunu göremiyor hiç olmazsa."

Yaşlı adam sözlerini sürdürerek,

"Neden böyle düşünürüm, biliyor musun?" dedi. "Çünkü senin yaşındayken ben de evden kaçmıştım."

"Gerçekten mi?"

Leopoldo şaşkınlıktan az daha kekini yutamayarak boğulacaktı

"Evet, evde çok mutsuzdum, bu yüzden çekip gitmiştim."

"Peki nereye gitmiş yani nerede uyumuştunuz?"

Leopoldo'yu şu anda en çok bu teknik sorunlar ilgilendiriyordu.

"İnanmayacaksın ama, bacak kadar boyumla, yelkenli bir gemiye binmiştim."

"Yani bir miço olarak mı?"

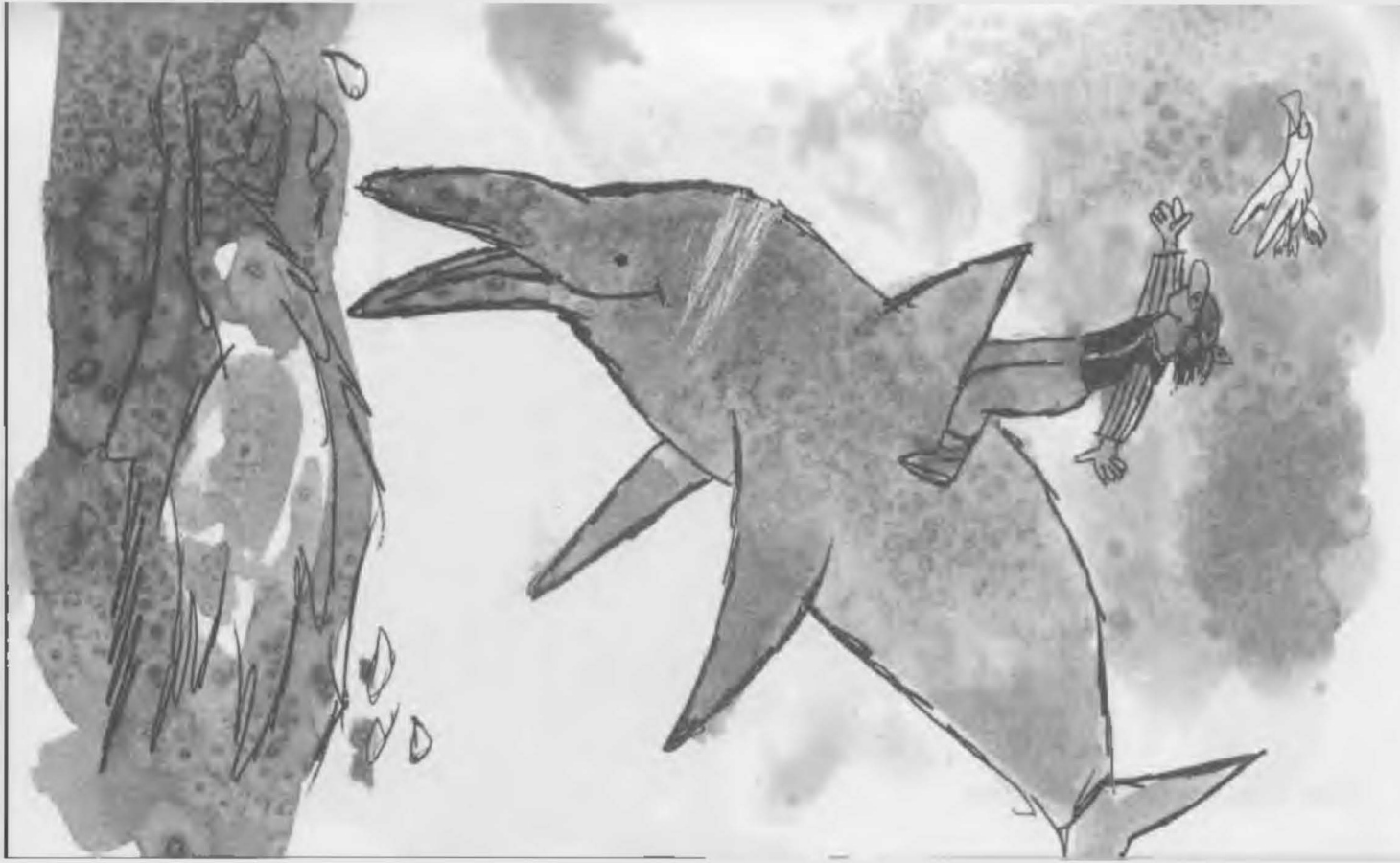
"Evet, bir miço olarak."

Bunu söyledikten sonra yaşlı adam oğlana yaşamını anlatmaya koyuldu.

Tam on sekiz kez dünyanın çevresini dolaşmıştı. Yeryüzünün çevresinde döne döne elbette pek çok olağanüstü şey yaşamıştı.

İnanılması güç renklere sahip vahşi mi vahşi balinalar yakalamış, Çin Denizi'nin ve Malezya'nın korsanlarıyla savaşmıştı. Korsanların elinden kurtulmak için denizdeki bir ağaç kütüğüne tutunmuş, onunla birlikte bir adaya sığınmıştı. Bu ada Hint Okyanusu'nun ortasında bulunan, içinde bir yanardağ olan küçük bir adaydı. Burada bir elin içine sığabilecek büyüklükte adamlar yaşıyordu. Bu adamlar onu kral seçmişlerdi.

Ne var ki bizimki oradan da kaçmıştı. Bir yunusun sırtında başka bir adaya geçmişti. Orada da güzeller güzeli bir prenses vardı ve hemen ona âşık olmuştu. Tam evlenecekleri gün, bu güzel prensesin bir

cadı olduğunu anlamıştı: cadının niyeti evlendikleri gece kocasını bir domuza çevirmekti.

Bu nedenle bizim serüvenci yeniden denize atlayıp yüzmeye başlamış, sonunda batıya giden bir transatlantik bulup ona binmişti.

Sonra gemiyle Kırım'a varmış, güzel bir atın sırtında Kırım'dan ayrılarak Rusya'ya ve Sibirya'nın içlerine uzanmıştı.

İşte serüveninin tam bu noktasında, olanlar olmuş, yazgısı onu kör etmişti.

"Bu Moğolistan'da geldi başıma," dedi yaşlı adam içini çekerek. "Beni bir casus sanarak asilerden oluşan bir kabile kızgın bir kılıçla gözlerimi oydu."

"Ne korkunç!" diye fısıldadı Leopoldo.

Yaşlı adam,

"Evet, gerçekten pek korkunç," dedi. "Ama biliyor musun, sana tuhaf görünse de ben hiç pişmanlık duymuyorum. Yeniden doğsam, bütün bu yaşadıklarımı yine yaşardım."

Sonra uzun bir sessizlik oldu.

Bir kilisenin çanı saat biri çaldı. Yaşlı adam kalktı.

"Gel," dedi, "Birlikte bir şeyler yiyelim."

Oradaki bir lokantaya girdiler ve adam başı altı köfte yediler. Tam altıncıyı yutarken, yaşlı adam Leopoldo'ya şöyle dedi:

"Biliyor musun Leopoldo, ben az önce sana yalan söyledim."

"Ne yalanı?"

"Pişmanlık duymadığım konusunda. Gerçekte benim de bir pişmanlığım var, bu nedir biliyor musun? Sevdiğim bir kitabı okuyup bitirememiş olmamdır."

Leopoldo, bu sözleri duyunca sanki adam salyaları ağzından akan kara, tüylü bir örümcekten söz ediyormuş gibi,

"Bir kitap mı?" diye haykırdı.

"Bu kitabın adı *Yıldızların Serserisi* idi. Moğollar gözlerimi kör ettiklerinde kitabın sonlarına yaklaşıyordum."

Leopoldo, nazik olması gerektiğini düşünerek,

"Nasıl bir öyküydü bu?" diye sordu

Yaşlı adam anlatmaya başladı.

Bu haksız yere uzun süre tutuklu kalan bir adamın öyküsüydü. Karanlık bir odada zincire vurulduğundan zihninde yolculuk etmeye başlamıştı. Sanki elinin altında bir zaman makinesi varmış gibi, uzak çağlarda yaşamış insanların yaşamlarını yeniden yaşıyordu.

Leopoldo başlangıçtaki çekingenliğini üzerinden atarak, bu öyküyü ilgiyle dinlemeye başlamıştı. Bu gerçekten büyüleyici bir konuydu.

"Ve sonra işte olanlar oldu ve ben kitabın sonunu okuyamadım," dedi yaşlı adam kederle.

Leopoldo, köftesinin kırıntılarını toplamaya çalışırken,

"Aklıma bir fikir geldi!" diye bağırdı.

"Ne geldi?" dedi yaşlı adam.

"Bir kitapçıya gidelim, ben size kitabı okuyup bitireyim."

Yaşlı adam masadan kalktı, hesabı ödedi. Sonra da Leopoldo'nun elini tutarak lokantadan çıktı.

Kitapçı pek uzakta değildi.

Dükkâna girince bir satıcıya serüven kitaplarının hangi bölümde olduğunu sordular.

Leopoldo sözü edilen kitabı hemen buldu. Sonra meraklı gözlerden uzaklaşmak için sessiz bir köşe buldular, öykünün yarım kaldığı sayfayı aradılar.

Leopoldo, kitabın başındaki başlıklar bölümünde parmaklarını dolaştırdıktan sonra,

"İşte buldum!" diye bağırdı.

Sonra aradıkları sayfayı açtı, boğazını temizledi.

Bir anlık sessizlik oldu.

Leopoldo sayfalara bakarken, gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını hissetti. Bu kez canı gerçekten kitap okumak istiyordu, ama kitapları açtığında olan şey gene oluyordu işte: tüm kara harfler sarhoş karıncalar sürüsüne dönüşerek bir düzen ve kural tanımadan sayfanın orasına burasına atlıyorlardı.

"Haydi okusana," dedi yaşlı adam, sabırsızlıkla.

"Bir dakika."

Leopoldo neredeyse ağlamak üzereydi. "Sayfanın içinde müthiş bir karışıklık var."

"Yoksa okumayı bilmiyor musun?" diye sordu yaşlı adam kuşkuyla.

"Elbette biliyorum, ben üçüncü sınıftayım," dedi Leopoldo.

O sırada yanlarından satıcılardan biri geçiyordu. Leopoldo'nun kitabı gözlerine bir yaklaştırıp bir uzaklaştırdığını görünce, yaşlı adama bakarak,

"Torununuz gözlüklerini unutmuş," dedi.

Yaşlı adam,

"Bunu bana neden hemen söylemedin?" diye sordu.

"Ama ben gözlük takmıyorum ki!" dedi Leopoldo.

"Burnunun dibinde her şey çorbaya dönüşüyorsa, demek ki gözlük takman gerekiyor."

Bunları söyledikten sonra yaşlı adam kasaya gitti, kitabın parasını ödedi.

Dükkândan çıktıkları zaman oğlana şöyle dedi:

"Bunca zamandır bana arkadaşlık ettiğin için, şimdi ben de evine giderken sana eşlik edeceğim."

Leopoldo o anda evden kaçtığını söylemek isterdi, ama buna cesaret edemedi.

Böylece ikisi otobüse bindiler ve Leopoldo o sabah yalnız başına geçtiği yolları ters yöne doğru bir kez daha aştı.

Evin kapısını çaldıkları zaman Leopoldo'nun yüreği heyecandan deli gibi çarpıyordu.

Annesi onu karşısında görünce bir sevinç çığlığı

attı ve neredeyse bir piton yılanı gibi sarıldı oğluna. Sonra gözyaşları içersinde özür dileyerek, yaşlı adamı içeriye buyur etti ve salona aldı. Arkasından konuğuna kahve pişirdi.

Karşılıklı oturdukları zaman yaşlı adam gün boyunca yaşadıklarını, Leopoldo'nun ona kitap okumak istediği an olanları anlattı.

"Çocuk miyop," dedi kahvesinin son yudumunda. "Miyop ya da astigmat, işte bunun gibi bir şey. Anlayacağınız, okumak için çocuğunuzun bir gözlüğe gereksinimi var."

Leopoldo annesinin yüzünün bir domates gibi kızardığını, babasının yüzünün de olgun bir patlıcan gibi mosmor olduğunu gördü.

İçinden bir ses onu güldürüyordu, o kara bulut şimdi yok olmuştu ve canı şarkı söylemek istiyordu.

Babası şöyle bir öksürdü.

"Gözlük mü?" dedi. "Elbette, hemen alırız."

Sonra dördü birden evden çıktılar. Önce yaşlı adamı evine bıraktılar, sonra da bir göz doktorunun kapısında durdular.

İki gün sonra Leopoldo'nun burnunun üstüne şişe dibi gibi kalın camları olan bir gözlük takılmıştı.

Oğlancık bütün gecesini *Yıldızların Serserisi* adlı kitabı okumakla geçirdi. Ertesi gün öğleden sonra parktaki yaşlı adama gidip kitabın sonunda neler olduğunu anlattı.

Leopoldo bu kitaptan sonra daha pek çok kitap okudu.

Ödül olarak da koşu ayakkabıları aldılar ona.

Haftada bir kez parka giderek koşmaya başladı.

Yorulduğu zaman yaşlı adamın yanına oturup kitaplardan söz etti.

Biraz daha büyüdüğü zaman, gene öyle bir öğleden sonrasında yaşlı dostuna, onun anlattığı yaşam öyküsünün Ulisse'yi, Kaptan Ahab'ı, Mişel Strogof'u, Gülliver'i, Malezya kaplanlarını ve kitaplarda okuduğu başka pek çok masalı anımsattığını söyledi.

Yaşlı adam neşeli bir kahkaha attı.

"Doğru, ben de sana yalan söyledim, ben bir denizci değil, bir gece bekçisiydim. Geceleri uyanık kalabilmek, sıkıntımı alt edebilmek için hep kitap okurdum. Denizi, kartpostalların dışında hiç görmedim, bundan sonra da göreceğim yok. Ama burada, bu bankta tek başıma ve karanlıkta otururken dünyanın tüm denizlerini görüyorum. Denizlerini ve okyanuslarını. Onları görüyor, tuzlu kokusunu duyuyor, tatlı esintilerini güçlü fırtınalarından ayırt edebiliyorum. Kendimi sanki bir yelkenlinin tepesinde dünyanın çevresini on sekiz kez dönmüş gibi hissediyorum."

Kitapla ilgili düşüncelerim:

www.cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...

YAŞ
8
9
10
+

Susanna Tamaro

KİTAPLARDAN KORKAN ÇOCUK

Kitaplardan ölesiye korkuyordu
çünkü henüz hiç kitap okumamıştı.

Küçük Leopold, daha sekiz yaşındadır ve kitaplardan çok korkmaktadır. Her yıl olduğu gibi bu doğum gününde de, annesiyle babasının getirdiği armağan paketini heyecanla açar, ama sahip olmak için can attığı bir çift koşu ayakkabısı yerine parlak kaplı iki kitapla burun buruna gelir. Hıçkırarak ağlamaya başlar. Kitapları öfkeyle yere fırlatır, gidip odasına kapanır. Oğullarının bu kitap korkusu hastalığını yenmek için anne-baba çareler ararlar, onu doktora götürürler, cezalandırırlar. Sonunda Leopold çareyi, evden kaçmakta bulur.

ISBN 978-975-8440-86-3

8.50 TL
KDV DAHİLİNDEDİR

CAN ÇOCUK